

[Finansministeren.]

jeg kan så sige til det ærede medlem, at hele denne opdeling er komplet lige gyldig. Det, vi diskuterer, er, om de samlede indtægter skal være større eller mindre end alle de udlæg, vi har. Om pengene så går til udlån, til dækning af anlægsudgifter eller til dækning af driftsudgifter, har ikke så stor betydning; det er noget, der er forladt for mange, mange år siden. Men jeg tror, at det ærede medlem hr. Thestrup var i god tro, da han kom med den bemærkning.

Derimod kan man nok diskutere, i hvor god tro det ærede medlem hr. Alfred Jensen er, når det ærede medlem samtidig siger: der er en del skatter, der må nedsættes, og så har vi i øvrigt dette overskud på 650 mill. kr., der kan bruges til det ene og det andet. Det ærede medlem ved jo udmærket godt, at det, der kaldes et overskud på 650 mill. kr., i øjeblikket bruges til udlån til boligbyggeri og mange andre ting, og derfor kan de penge ikke undværes.

Jeg tror ikke, at man i det land, hvor det ærede medlem så ofte henter sine inspirationer, kom så langt, hvis man dér anlagde en finanspolitik efter de anskuelser, det ærede medlem udviklede. Det er ikke den politik, man har ført i de kommunistiske lande. Der har man tværtimod tilvejebragt langt, langt større overskud, som det kaldes, til genopbygning og lignende. Jeg forstår ærlig talt ikke, at det ærede medlem her vil foregive at være så stærk modstander af det system, der ligger bag vor finanslov. At vi så her i landet i det høje folketing på en helt anden måde drøfter tingene og taler os til rette om dem, er en side af sagen, jeg skal lade ligge i dag.

Men lad mig vende tilbage til overskuddet. Den teori, der ligger bag finanslovsforslaget, går ud på, at hvis man ikke havde et overskud på statsbudgettet af denne størrelse, ville den samlede opsparing her i landet være mindre — jeg siger den samlede opsparing — og da den samlede opsparing ikke tåler at være mindre, hvis vi da ikke enten skal nedsætte investeringerne eller have valutagæld, må forudsætningen for, at man mindsker overskuddet på statsbudgettet, være, at den private opsparing bliver større. Det kan det ærede medlem hr. Thestrup og hans parti da vist ikke være uenig med mig i. Det ærede medlem og

hans parti kan ikke lide dette overskud. Det har jeg ikke noget imod, og det behøver vi ikke at diskutere. Det, vi skal diskutere, er, hvordan vi kan stimulere den private opsparing, og her vil jeg gerne gøre to bemærkninger, der er af afgørende betydning for diskussionen.

Den ene er den, at man ikke uden videre kan nedsætte beskatningen og så tro, at den private opsparing stiger med det samme beløb. Det konservative folkeparti og det ærede medlem hr. Aksel Møller har somme tider haft den opfattelse, men det ærede medlem hr. Aksel Møller har i alt fald forladt den. Han forlod den i den såkaldte antiinflationplan, som han i øvrigt også forlod igen lige før valget. Men lad det ligge. Det, der er det afgørende, er, at nedsætter man overskuddet, og skal man samtidig være sikker på, at den private opsparing øges med et tilsvarende beløb, må disse penge udelukkende gives til de største indtægter her i landet, og selv i dette tilfælde vil ikke engang det hele blive opsparet. Dette er der i øvrigt ingen politisk mulighed for og ingen rimelighed i at gøre.

Den anden bemærkning er den, at man kan prøve på anden måde at stimulere opsparingen. Man kan ved præmiering af opsparing, ved at give skattefrihed for renteindtægter, som det er foreslået i ligningsloven, og på mange andre måder prøve på at få folk til at spare mere op.

Men hvor opsparer folk så i det tilfælde? De opsparer i livsforsikringsselskaber, i sparekasser, i banker og i en række andre pengeinstitutter, og det har jeg ikke spor imod, men jeg må gøre opmærksom på, at så nærmer vi os det meget afgørende problem: får så den del af vort erhvervsliv, som trænger til den øgede opsparing, adgang til denne opsparing? En af de påstande, der blev fremført, var, at når staten deltog i opsparingen, fik boligbyggeri og statsinvesteringer prioritet, og derfor er det afgørende at spørge, om man ved den fremgangsmåde, det ærede medlem hr. Thestrup går ind for, har nogen som helst sikkerhed for, at de erhvervsgrøene, som man ønsker skal investere, får nogen prioritet. Jeg har i foredraget i Nationaløkonomisk Forening prøvet at pege på, at det har man ingen sikkerhed for i dag, således som det danske kapitalmarked er indrettet.